

Contes contra-tabú

Encarna Sant-Celoni

(Tavernes de la Valldigna, la Safor, 1959). Traductora-correctora a la Generalitat Valenciana des de fa més de catorze anys. D'obra pròpia, fins ara ha publicat dues novel·les, dos reculls de contes, algunes narracions soltes i quatre llibres de poesia; ha cotraduït obra de dues poetes daneses (Anne Marie Dinesen i Tove Ditlevsen), ha versionat el poema èpic finlandés, la *Kalevala* d'Elias Lönnrot.

Pel que fa a la prosa, ha guanyat diversos guardons del País Valencià; entre d'altres el Ciutat de Cullera, amb *Dotze contes i una nota necrològica* (1985); el Joanot Martorell, amb *Siamangorina* (1986), o el Vila de Puçol, amb *Guarda't dels jocs del destí* (2005), i ha quedat finalista del Ciutat de Torrent, amb *Al cor, la quimereta* (2002). És coautora de dos llibres de llengua i ha rebut una subvenció de la Institució de les Lletres Catalanes per a la traducció d'*Els mil i un quarts d'hora* (2002), de T. S. Gueullette.

Avern i edén

Encarna Sant-Celoni i Verger

Abans de l'últim àpat, he decidit deixar-me de romanços i enfrontar-me amb el que sóc, malgrat no haver perbocat cap mos d'ençà que el meu darrer i postrem amor em descobrís la delícia d'obrir amb els llavis les rubicundes carns d'una clòtxina (*Mytilus edulis*) –també dita ‘musclo’ en altres indrets–, i m'ensenyàs a conviure amb el menjar d'una altra manera, passant de gormanda compulsiva a sibarita impenitent. Ho confesse, sóc bulímica, i la bulímia és un estat imperfectiu: una vegada l'has tastada, corres per sempre el perill de tornar a caure-hi. Sóc bulímica com d'altres són i seran alcohòlics, drogoaddictes, fumadors o sexòfils.

L'inici dels béns i dels mals va tenir lloc al final d'una inexistent adolescència. Coneixia el sexe en solitari, sí, però no sabia què era l'amor, i el primer amor va estar a punt de matar-me d'inanició. Encara que no era cap fartanera, vaig començar a menjar per traure el ventre de pena, quan el que en realitat volia era traure'n el cor, mirar d'omplir la buidor que, com un pou sense fons, em demanava sadollar l'insadollable –quelcom tan impossible com pretendre amarar el desert a còpia de llàgrimes–: m'estimava més morir de fartera que no de fam.

Al cap de sis mesos, l'esquelet suportava trenta quilos de més i, amb tanta humanitat sobrera, el meu somni era que una tènia solitària em fes seua per poder golafrejar sense engreixar-me. A falta de tènia, intel·ligència.

Recorde a la perfecció el ritual de descens a l'avèrn: alçar-te de taula trontollejant per l'excessiva ingestió de mossades i glops, i anar-te'n literalment de cap al vàter. Tancar la porta –tot i saber-te a soles–, passar el pastell i obrir l'aixeta per esmorteir, amb el soroll de l'aigua, la roncòria espasmòdica de les arcades; agenollar-te davant de la tassa, com per fer-te perdonar per un déu mut i sord i, ficant-te l'índex i el mitger fins a provocar ois a l'epiglòtis, presentar-li

l'ofrena quotidiana. Encara ara sents els trucs insistents a la porta i les veus que et diuen a crits que isques d'una vegada.

Va arribar un moment en què el paradís no compensava l'infern de la buidarada i vaig haver de canviar les regles del joc per poder entrar a l'edén de tant en tant sense patir-ne els inconvenients, sobretot el fet que l'erosió produïda per les constants secrecions gàstriques de l'estómac, per pair allò que ara era ara no era, corcàs les dents molt més de pressa, i així, durant deu anys, el sexe esdevingué succedani del succedani de l'amor; i viceversa... Fins que la vaig conèixer i vaig aprendre a transformar la golosia en sensualitat, com examinar detingudament la nervadura de cada fulla de cada branca en comptes d'entestar-te a contemplar el bosc sencer amb una ullada...

Bé, he encomanat un menú especial per a quatre a l'empresa de *catering* més exquisida de València, deuen estar a punt d'aplegar i m'agradaria deixar-ho tot enllestit per tenir l'honor de devorar com cal tan bona menja.

Deixe dit, amb plena capacitat mental i legal, que, posat cas que em troben amb vida, no em netegen l'estómac ni em reanimen de cap manera. Després de tants anys sense recaigudes malgrat l'enyor, vull morir com no he viscut: absolutament i textualment farta. Així, arribada la fi, tornaré a ser qui era en homenatge a ella: golafre la vaig atraure i golafre vull morir.

I, com a colofó, un fragment de la raresa gastronòmica que em va canviar la vida: la millor manera, al meu parer, de degustar unes clòtxines al vapor.

El secret perquè la clòtxina estiga al punt i no sembla un tros de goma dessaborit és no deixar que coga massa, el vapor tot just ha d'acaronar-la lentament, una i una altra vegada, fins que distenga el múscul abductor, s'amolle de la valva i s'entreòbriga mostrant, ufana, una suculenta polpa central de color carni quasitransparent que s'unfla, uberosa, i s'arrupeix al moment mateix deixant al descobert els replècs interns i un botonet negre precedit d'una barbata filamentosa. Aleshores, amb una mà, s'ha d'agafar la closca plena i, per la part arrodonida, xuclar-hi els sucus sense vergonya; tot seguit, amb l'altra mà, se l'ha de pinçar pels pelets fins a lliurar-la del múscul de vori, ficar-se-la a la boca i, subjectant-la fermament amb les dents incisives, fer-hi una lleugera estiregassada, sense ferir-la encara. I, per fi, llepar-la, furgant-ne el sucós interior amb la llengua per paladejar-ne les textures i la diferent consistència abans de mastegar-la, i engolir-ne les parts.